

ἀρχαιότερον τοῦτο περιοδικὸν σύγγραμμα. Εἰσὶ δὲ οὗτοι:

Οἱ Κ. Κ. Π. Σοῦτσος, Α. Σοῦτσος, Κ. Δόσιος, Π. Ι. Χαλικοπούλος.

Ἡ πολύτιμος δὲ αὕτη συνεργασία θέλει μᾶς συγχωρεῖ νὰ δημοσιεύσωμεν συνεχέστερον,

α) Ἀρθρα φιλολογικὰ,

β) Ἀρθρα πρωτότυπα παντοῖα,

γ) Ποιήσεις πρωτοτύπους,

δ) Βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Ἐπίσης ἡ ἐκλογή τῶν μεταφράσεων θέλει γίνεσθαι ὅσον ὅσον τε καταλλήλος, καὶ καθαρεύουσα τὴν γλῶσσαν.

Εἰς τὸ παράρτημα θέλει δημοσιευθῇ τὸ λαμπρὸν μυθιστόρημα τοῦ Α. Δουμά Ὁ Ὑποκόμης τῆς Βαρζελόνης, ὅπερ εἶναι ἡ συνέχεια τῶν Τριῶν Σωματοφυλάκων καὶ τοῦ Μετὰ Εἰκοσιν Ἑτη, δραματικώτερον δὲ καὶ μείζον τῶν προλαβόντων περιέχον τὸ ἐνδιαφέρον ἢ ἀρχὴ τοῦτου μεταφρασθεῖσα παρὰ τοῦ Κ. Ε. Α. Σίμου ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ Εὐτέρπῃ.

Διὰ τὴν ἀπαρτίσιν δὲ τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἐν ὅλον σῶμα, καὶ διὰ νὰ ἔχωσιν ὁλόκληρον αὐτὸ οἱ τε νέοι συνδρομηταὶ καὶ ὅσοι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν τριῶν πρώτων βιβλίων αὐτοῦ συνέδραμον, θέλει μετατυπωθῇ ὅλον τὸ πρῶτον μέρος συγκείμενον ἐξ εἰκοσι περίπου τυπογραφικῶν φύλλων εἰς 2 τομίδια, παραχωρούμενα εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Εὐτέρπης ἐν εἵδει βραβείου (prime), ἅμα μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των, ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς τῆς δραχμῆς 1 καὶ 1/2, ἐνῶ τοιαύτης ἐκτάσεως βιβλίον πωλεῖται συνήθως ἀντὶ δραχ. 4. Τὸ ὅλον τοῦ μυθιστορήματος ὁ Ὑποκόμης τῆς Βαρζελόνης θέλει ἀπαρτίσει 12 τοιαῦτα τομίδια.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνδρομητῶν τῆς Εὐτέρπης ὀλίγιστοι μόνον δὲν λαμβάνουσι καὶ τὸ Παράρτημα, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν σύγχυσιν, ἣτις πηγάζει ἐκ τούτου, ἀπεφασίσαμεν νὰ μὴ χωρίζωμεν τοῦ λοιποῦ τὴν συνδρομὴν τοῦ παραρτήματος ἀπὸ τὴν τῆς Εὐτέρπης.

Ἡ βελτίωσις δὲν θέλει περιορισθῇ εἰς μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς Εὐτέρπης· τὰ φυλλάδια αὐτῆς θέλουσι τυποῦσθαι δι' ὅλους νέων χαρακτήρων, αἱ δὲ εἰκονογραφίαι θέλουσι τακτικῶς μὲν ἐλαττωθῇ εἰς δύο, ἀλλὰ καλῶς

ξυλογραφημένοι, ἐν δέοντι δὲ θέλουσιν ὑπερβῇ καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον.

Ὑπεσχέθησαν ἐπίσης νὰ συνεργασθῶσι καὶ τινες ἐκ τῶν νεωτέρων λογίων μας, ὥς θέλουν μαρτυρήσει τὰ παρ' αὐτῶν δημοσιευθόμενα ἄρθρα.

Εἰς τῶν τακτικῶν συντακτῶν, ἐπιτετραμμένους τὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ὕλης, διαμένει καὶ εἰς τὸ μέλλον ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Πῶπ (Γοργίας).

ΠΑΝΤΟΛΕΩΝ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 113

ΗΤΟΙ

ΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΝΑΙΓΝΙΟΥ.

—ο—

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ 117.)

ΚΕΦ. ΣΟΝ.

Ἀφοῦ παρῆλθον αἱ πρῶται ὥραι τῆς εὐφροσύνης ἢ ἀγαπητῆς μου Ἐλίζα ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ ἧς, στόματός μου τὰ συμβάντα τῆς νέας καταστροφῆς μου, ἐγὼ δὲ ἤμην περιεργὸς νὰ μάθω πῶς ἀνεκάλυψε τὴν νέαν κατοικίαν μου, καὶ ἔμαθα ὅτι ὁ Λαβαστέτος περιελθὼν διὰ τὰ χαρτοπαικτεῖα τοῦ Palais-Royal ὅπου ὑπέθετε ὅτι ἠμποροῦσε νὰ με εὕρῃ, με ἰδὼν ἐντὸς τοῦ περιφήμου χαρτοπαικτεῖου ὁ Ἀριθμὸς 113, καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ με παρακολουθήσῃ, ἀφοῦ δὲ μάθει τὴν νέαν κατοικίαν μου, νὰ παραφύλαξῃ κατὰ τὴν ὁδὸν Mont-Blanc ἐπανερχομένην τὴν σύζυγόν μου, καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ πρὸς ἐμὲ, ἅτινα καὶ ἐξετελέσθησαν ἐπιτυχῶς.

Μετὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐτὰς ἔμαθε ἡ Ἐλίζα μου ἀπ' ἐμοῦ, τὰ κατ' ἐμέ. Ἡ δὲ γενναία καρδία τῆς, διὰ νὰ μὴ πληγῶσῃ κατ' οὐδὲν τὴν χμερπεὴν ἰδικήν μου, ἀπέδωκε τὰ πάντα εἰς τὴν κακὴν μου τύχην, λέγουσα ὅτι, οὐχ ἦτιον ἐνόμιζεν ἑαυτὴν εὐτυχῇ, δεχομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον τῆς ὕψις, ὕστερον ἀπὸ τόσους κινδύνους. Ὅχι Ἐλίζα μου τῇ ἀπεκριθῇ, ὁ σύζυγός σου, ὁ ἐραστὴς σου, εἶναι παραπολὺ ἐνοχος, καὶ ἡ υπερβολικὴ ἀνοχὴ σου, κατασταίνει ἐτι πικρότερον τὸν ἐλεγχον τῆς συνειδήσεώς σου. —Σελικούρτ, ἐπανελάβετο αὐτὴν, ἄφες τὰς ἐξελέγξεις τῶν σφαλμάτων σου, τὸ παρελθὼν ἂν καὶ λίαν λυπηρὸν παρῆλθε, ἐγὼ δόξα τῷ θεῷ ἐφθασα, καὶ εὐρίσκομαι εἰς κατάστασιν νὰ ἐπανορθώσω τὰ παρελθόντα, καὶ ἐπαναφέρω κοινὴν τὴν εὐτυχίαν μας. Δὸς μοι μόνον νέους ἀλλ' ἀπαράβατους ὁρκους ὅτι δὲν θέλεις τὴν προσβάλει τοῦ λοιποῦ. Ἀκολουθῶς βλέπουσά με προσβάλλοντα πάντα, ἡρεσέθῃ, ἐπιπλήττουσά με τρυφερώς,

ὅτι ἐτόλμησα νὰ φανῶ ἐντὸς τῶν Παρισίων μετὰ τὴν πρᾶξιν τῆς μονομαχίας· ἀπεράσισε δὲ νὰ παρουσιασθῇ ἡ ἰδία πρὸς τὸν Ἰπποκράτη, πρὸς ἀναστολήν τῶν συνεπειῶν πράξεώς, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ ἄδικα δικαίως ἐπρεπε νὰ πέσουν ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν μου· καὶ τούτου συμφωνήθεις, ὡρλουμένη ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Λαβασσέτου, λαβοῦσά με τῆς χειρὸς, καὶ συγχρόνως κολλήσασα ἐπὶ τῶν ἐστὶ ψυχρῶν χειλῶν μου τὰ τρυφερά χεῖλη τῆς, μ' ὠδήγησε πρὸς ἐν τῶν κιβωτίων τῆς τοῦ ὁποίου ἀνοίξασα, μὲ ἐδείξεν τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ταξιδίου τῆς. Ἦτο δὲ θησαυροφυλάκειον ἐξ ἀνακαρδίου ξύλου (acaïou) πλήρες ἀδαμάντων, ἀνθρακίνων, σμαράγδων, χρυσοῦ, χαρτονομισμάτων, μὲν συλλογῆς χρυσῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν καὶ ἄλλων πολυτιμῶν κοσμημάτων.

— Ἀχ! ἀγαπητὴ Ἐλιζα, ἐνθουσιῶν ἀνεφώνησα, ἡ διαγωγὴ σου μ' ἐκπλήττει, καὶ ἡ ἀρετὴ σου πολυλαπласιάζει τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου. Πῶς θ' ἀνταμοίψω τὰ τόσα εὐεργετήματά σου; — καὶ τὰς πάρεάς μου ἄφθονα κατέδρεχον τὰ δάκρυα. — Ναί φιλιότη σὺς σὺς! τοῦ λοιποῦ ἡ ζωὴ μου, ἡ διαγωγὴ μου, πᾶσα πρᾶξις μου, ἀπὸ σοῦ θέλουν ἐξαρτᾶσθαι, καὶ ὑπερέτης πιστὸς ἐσομαι τῶν θελήσεών σου. — Μὲ ὑπόσχεσιν λοιπὸν, πανούργου μου, — καὶ πάλιν τὰ χεῖλη τῆς πρὸς τὰ χεῖλη μου ἐφημέροσθησαν, ὅτι δὲν θέλεις παίζει ποτὲ πλέον; ὅτι θέλεις ἐγκαταλείπει τὰς κακὰς συναναστροφάς σου; καὶ τέλος ὅτι πᾶσαν σπουδὴν θέλεις καταβάλλει ὑπὲρ τῆς ζωῆς καὶ εὐτυχίας, τοῦ τέκνου καὶ τῆς Ἐλιζας σου, ἥτις τόσον ἀγωνισθὶ διὰ σέ;

Πᾶν αἰσθόμενον δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐκλείψει ἀπ' ἐμοῦ, καὶ τὰ βῆθη τῆς καρδίας μου καταῆχεν ἡ σύζυγός μου· τὴ ἀληθεία κατὰ τὴν ζωὴν ἐκείνην σκηνὴν, ἐν πλήρῃ καλῇ πίστει ὥμοσα πρὸς αὐτὴν, ποτὲ τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ παραστραθῶ, αὐτὴ δὲ δεχθεῖσα τοὺς ὅρκους μου, ἐξηκολούθησε διηγουμένη τὰ τοῦ ταξιδίου τῆς, καὶ πληροφοροῦσα με περὶ τῆς μυστικότητος καὶ ἐτοιμότητος τοῦ κυρίου Βωδίου πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών μου, ἂν καὶ δὲν ἀπῆνθησα πολλὰ ἐμπόδια, ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ πατρὸς σου, ὥστε, ἐπρόσθεσε χαμογελῶσα, ἂν δὲν ἔχασα πᾶσαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας σου ἐπ' ἐξουσίαν, εἰς τῆς ἀσθενείας τοῦ πατρὸς μου μὲ καταλύπησεν, ἀλλ' ἐσπευσεν ἡ Ἐλιζα μου νὰ μὲ βεβαιώσῃ, συμφώνως μὲ τὴν γυμνοδοσίαν τοῦ ἱατροῦ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος· ἐδόξαμεν λοιπὸν τέλος εἰς τὴν ὁμιλίαν μας αὐτὴν, προσδοκῶντες τὸ λαμπρὸν μέλλον, τελείαν τὴν ἐπανόρθωσιν ὅλων τῶν παρελθόντων δυστυχημάτων. Ἐπῆλθεν ἐν τούτοις ἡ νύξ ἐκείνη, νύξ εὐγνωμοσύνης, καὶ ἔρωτος, νύξ καθήκοντος καὶ χαρᾶς.

Ἀχ! διὰ τί τάχα τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ μὴ μεταφερθῶ εἰς τινὰ νῆσον καὶ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν νέον ὀλεθρον, εἰς τὸν ὅποιον μ' ἐβρίψαν τὰ φθοροποιὰ χαρτοφρεῖα τῆς ἐξευγενισμένης Εὐρώπης! ἀκόμη καὶ σήμερον ἤθελα εἶμαι ὁ ἑραστής τῆς συζύγου μου, ὁ εὐτυχὴς πατὴρ τοῦ τέκνου μου, ἐνῶ δὲν εἶμαι παρὰ ὁ ἐπιστροφὸς δολοφόνων των, ματαίως τώρα ἐπὶ τοῦ τάφου των χύνων τὰ ἀσέβη δάκρυά μου!!!!

Εἰκάσεις ἴσω; ἀναγνώστα, ὡς ἐκ τῆς προσωνομασίας μου, ὅτι δεκαπέντε μόνον παρήλθον ἡμέραι καὶ πάλιν ἤρχισα τὴν παραλυμένην τοῦ χαρτοπαίχτου ζωὴν; ἀπατάς, οὐδὲ ὅτι, οὐδὲ τέσσαρες, οὐδὲ δύο, εὐθὺς τὴν ἐπαύριον τῆς τερπνο-

τάτης ἐκείνης νυκτός, νέα ἔπραξ κακουργήματα ἐντὸς τοῦ 143 Ἀριθμοῦ, καὶ νέαν προσεκάλεσα ἀνίατον ὑποτροπὴν. Κατάρτε Βερβὼν! Σὺ εἶσαι ὁ αὐτοῦργος τῆς νεας καὶ τελευταίας αὐτῆς ληστείας, ἥτις ἐβρίψεν τὸν σύζυγόν μου καὶ τὸ τέκνον μου εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα καὶ πέναν, ἀλλ' ἂς βυθίσω δόλιγον τὸ θλιβερόν τοῦτο διήγημα.

Μόλις ἐξύπνησα τὸ πρωὶ τῆς μακαρίας ἐκείνης νυκτός, διὸς τῇ Ἐλιζα μου φίλημα εὐλκρινές καὶ τρυφερὸν, ὡς προοίμιον ἐνάρξεως μ' αἰς εὐτυχούς ἡμέρας, ἐπροσπύθησα διὰ χαιδεύματων καὶ ἐπαίνων, νὰ τὴν κάμω νὰ λησμονήσῃ ὅτι εὐρίσκειτο εἰς κοινὸν ξενοδοχεῖον, ἰδέα ἥτις προσέβλεπε πολὺ γυναικὶ νέαν λεπτοτάτης ἀνατροφῆς. Καὶ ποῖος τότε ἤδυνάτο νὰ μὲ πείσῃ ὅτι αὐτὸ τὸ οἶκμα τὸ ὅποιον κατεφρονούσα, ἐμελλεν ἐντὸς δόλιγου νὰ κατασταθῇ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῶν πόθων μου!

Ἐγερθεὶς τῆς κλίνης, προσεκάλεσα τὸν θαλαμηπόλον μου Λαβασσέτον, πρὸς τὸν ὅποιον εἶπον ὅτι ἐπεθύμουν καλλωπισμὸν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀρέσκω εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἀλλ' αἰσθανθεὶς ὅτι ὁ λόγος μου ἐπροξέεινε θαυμασμὸν πρὸς αὐτόν, ἐπανελάθον, νὰ Λαβασσέτ, σκοπὸν ἔχω νὰ ἀποδείξω πρὸς αὐτὴν ὅτι ἡ μόνη εὐτυχία μου εἶναι τῷ νὰ τῇ γίνωμαι ἀρεστὸς καὶ ἀξιὸς ὧν τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν θαλητήρων τῆς, τόσον ἐπιμελούμενος τὸ ἐξωτερικόν μου, καθὼς καὶ τὴν διαγωγὴν μου. Ἰδοὺ τὸ νέον! εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος μου, καὶ ἐξερχόμενος ὁ κατεργάτης διὰ νὰ μοι προμηθεύῃ μίαν ἐνδυμασίαν, ἐτραγωδοῦσε σιγανὰ « τοῦτο δὲν θέλει διαρκέσει πολὺ, τοῦτο δὲν θέλει διαρκέσει πολὺ ».

Μόλις εἶχον πληρώσει τὰ ὅποια μ' ἔρεβεν εἰς βάπτισ ἐνδυμματα καὶ ἐνεβύθη, ὁ Λαβασσέτος μ' ἀνῆγγειλεν ὅτι ἄνθρωπός τις ἐπεθύμει νὰ μὲ ὁμιλήσῃ, ἡ σύζυγός μου ἀκούσασα τὴν ἀγγελίαν ταύτην, μὲ προέτρεψε νὰ μὴ δεχθῶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν αἴθουσαν, πρὶν ἡ ἰδία ἐγερθῇ τῆς κλίνης, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν κρατήσω πρὸς ὥραν εἰς τὸν πρόδρομον. Τίς δὲ ἦτον ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἡ Κυρία Βερβόλδου εἶχεν εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ εἰσάξει; εἰς ἐν εἶδος ὁμιλητήριον; Κανείς τίμιος βέβαια, διότι εἰ τοιοῦτοι πρὸ καιροῦ ἐφευγον τὴν συναναστροφὴν μου ἦτον λοιπὸν ὁ Κύριος Βιριδιώνης, καὶ πῶς ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς του χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὴν εὐκαίαν συναίσθησίν μου; τὸ νὰ μὲ κάμῃ ὁ ἀνακτῆς δι' ἐνός συστήματος ἀκριβῶς ὑπολογισμένου, ὅλα τὰ πλούτη ὅσα εἶχον ἀπολέσει εἰς τὴν τελευταίαν δολοπλοκίαν εἰς μάτην ἀντάστει ὅσα ἡ τιμὴ, ἡ συνειδήσις, ἡ εὐαισθησία καὶ τῶν τελευταίων δυστυχημάτων μου ἡ ἀνάμνησις ἀπῆλθον εἰς μάτην ἐπολέμησα καὶ ἐσφοδράθησα νὰ θριαμβεύσω κατὰ τοῦ παμπονήρου αὐτοῦ χαμαιλέοντος ἀνωφελῶς ἔθεσα ὑπὸ τὴν οὐχὶ τὰς ἐπὶ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας μ' ἐπεβαλεν ἡ αἰσὸς ἐπιστροφῇ μ' αἰς ἀγαπητῆς συζύγου, ἥτις ἐκινδύνευσε τὴν ὑγίαν τῆς, δι' ἐπιπόνου ὁδοπορίας, ἐπὶ μὲν γαστρί τοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὰ ὀλεθρὰ ἀποτελέσματα τῶν παρεκτροπῶν μου. . . Ὁ ἄπιστος, ὁ πλάνος! . . . ὑπεχώρησε, ἀσπετόμενος στυγμὰς τινος ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων καὶ τῆς δικαίας ἀποποιήσεώς μου· σκοπὸς αὐτοῦ ἦτον νὰ τὰς ἀδυνατήσῃ διὰ σοφισμάτων ἐν ἰσχυροτέρων. Ἐπρουνόμισεν λοιπὸν εἰς τὴν γοῖτευμένην θρασείν μου τὴν λαμπρὰν πρόσφιν ἐνός κολοσσαίου κέρδους, διὰ τοῦ ἐπείρου ἡμπο-

ρουσα νὰ ἀντιτάξω εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις τῆς συζύγου μου ἀγαθοεργίας καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ τῆς ἀφαιρέσω ἐκεῖνο τὸ σιωπηλὸν προτέρημα, τὸ ἐπὶ φέρον προσβολὴν τινα, τοῦτέστι τὴν βαρεῖαν ὑποχρέωσιν ἀνδρὸς πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ συνεισφέρειν ἐν αὐτῇ ἐκδουλεύσεων· ἐπρόσθεσε δὲ οἱ εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ἡ τύχη μὲ ἔθρψε, τὰ ἀνδρικὰ δικαιώματά μου εὐρίσκονται προσδεβλημένα, καὶ τοῦ λοιποῦ ἔπρεπε νὰ ὑπόκειμαι εἰς τὰς ἀγερόχους ἰδιοτροπίας τῆς Ἑλίζης. Αἱ ἀρεταὶ τῆς καὶ ἡ ἀλα εὐαίσθησις τῆς, τῷ ἀπεκρίθην, παρέχουσιν εἰς ἐμὲ ἀφρόνους ἐγγυήσεις, ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν μὲ περιστάσεις δυσάρεστον θέσιν. Ὁ Βυριδιώνης τότε, μὲ ὕψος σοφάρων καὶ εἰρωνικὸν συγχρόνως, μὲ ἀπέδεξε μὲ τὸσσην λογικὴν δύναμιν, ὅσης ποτὲ δὲν τὸν ἐνόμιζον κάτοχον, ὅτι ματαιῶς ἐπροσπάθουν νὰ κρύψω τὴν δικαίαν πιῶσιν τῆς ὑπολήψεώς μου παρὰ τῇ κυρτῇ Σελικουρτ, τῆς ὁποίας ἡ μεγάλη ἀνοχή καὶ γενναίωσις χεῖρα ἐκάλυπτον τὰ ἰδικά μου, καὶ ὅτι τὸ μόνον μέσον τοῦ νὰ ἀνυψωθῶ πάλιν εἰς τὸν ἀριμόδιον βαθμόν μου ἦτο τὸ νὰ ἐπιτύχω διὰ τῆς αὐτῆς χαρτοφορίας τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς δευτέρας λαμπρᾶς καταστάσεώς μου, καὶ οὕτω νὰ ἀφαιρέσω τὴν ὑπεροχὴν ἐκείνην, ἥτις μὲ ἐταπεινώνει ἀπέναντι τῆς συζύγου μου. Κατόπιν, ὡς νὰ τοῦ ἦτον ἀδιάφορος ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν τὰ ὀλέθρια διδάγματά του ἐνύργουν εἰς ἐμὲ, ἐξήπλωσεν ἔμπροσθέν μου ἐπὶ τραπέζης, ἔν βαλάντιον πληρὲς χρυσοῦ καὶ ἔν χαρτοφυλάκειον μὲ χαρτονομίσματα, ὀνομάσας αὐτὰ τὰ ἐν τῇ πόλει μαθήματα τοῦ, ἀποτελοῦντα ὅλα ποσότητα σημαντικωτάτην, εἰπὼν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἐνώστη τὰ κεφάλαιά του αὐτὰ πρὸς ὄργανισμὸν ἑνὸς νέου συστήματος τοῦ παιζίν κατ' ἀναδιπλασιασμόν, νεωστὶ ἀνακαλυφθέντος παρ' αὐτοῦ διὰ βαθυτάτης σκέψεως καὶ ὑπολογισμοῦ, μὲ τὴν ζωηρὰν φαντασίαν, τὴν ἐπιτηδεύειν, καὶ τὸ χερίεν φέροντον ἀνθρώπου, οἷος ἤμην ἐγὼ· βέβαιος ὢν ὅτι τὸ σύστημά του αὐτὸ πραγματοποιούμενον ἤθελε δόσει τὴν λαμπρότεραν ἰδέαν περὶ τῶν γνώσεών του, ὡς τὸ μόνον δυνατόν νὰ καταλάβῃ καὶ δεσμεύσῃ τὴν ἄστατον τυχὴν. Ἐπρόσθεσε δὲ οἱ δὲν ἤθελε μὲ συγχωρήσει νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὰ οὐτιδανὰ ὑποκαταστήματα τῆς μηχανοπέλειος (τοῦ Ἀριθ. 113), εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας τῶν ὑποδεστέρων φωλεᾶς, ὅπου τὸ νὰ ἐκκενώσῃ τις διὰ μιᾶς τὸ ταμεῖον, ὅσον εἶναι μικροκερδὲς, τόσον εἶναι καὶ ὀλιγότιμον· πρὸς τούτοις ὄλων ἐκεῖνων τῶν καναγωγείων τὰ κεφάλαια δὲν ἤθελον ἀρκέσει πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ ἐκτεταμένου συστήματος του καὶ ἱκανοποίησιν τῶν ὑπερπράνων σχεδίων του, μόλις δυνάμενα, νὰ ἀνθῆξωσι εἰς ἓνα ἀπλοῦν διπλασιασμόν του (parolis). Μόνος λοιπὸν ὁ 113 Ἀριθμὸς, διὰ τῆς γονιμότητος τοῦ ταμείου του, ἐφαίνετο ἄξιος τῶν προσβολῶν καὶ μεγάλων ἐπιχειρήσεων τοῦ νέου τούτου Βεδέρλεϋ· αὐτὸς ὁ ἀσειστός βράχος, διὰ πολλοὺς ἄλλους, κατὰ τὸ λέγειν, αὐτοῦ, ἔμελε νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ τὰ χτυπήματά μας καὶ τὰ ἴχνη του νὰ μένουσιν ἀνεύρετα ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους. Ὁ μικρὸς μ' εἶδε κλονιζόμενον, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι πνεῦμα δισταγμοῦ κατελαμβάνε τὰς αἰσθήσεις μου, καὶ πρόδρομος ἐφαίνετο ἀποφάσεως συμφωνοῦν πρὸς τὸ σχέδιον τῆς ἐπισκέψεώς του· ἐπεριορίσθη λοιπὸν εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ ἔτι μᾶλλον τὰς περὶ ἀνακτίσεως

ῥης τῆς ἀπολεσθείσης καταστάσεως μου ἐλπίδας, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς εὐχολίας πρὸς τὴν Ἑλίζαν μου· παρέστηεν ἐκ νέου, μὲ πολλὴν ζέσιν καὶ μὲ προσθήκας, τὰ τεραστία του· ἐνιωνότερον δὲ ἐξέφραξε τὴν μαγίστην χαρὰν τῆς μελλούσης ἐπανόδου τῆς συζύγου μου εἰς τὰ ἴδια τῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ κακοτυχία πρὸς ὥραν μόνον τὴν εἶχον ἀπομακρύνει. Παρασυρθεὶς ἀφρόνως, τῷ ἀνέφερα καὶ ἐγὼ τὰ περὶ τοῦ πλουτοῦ κιωτίου, τὸ ὁποῖον ἔφερε μεθ' ἐαυτῆς, αὐτὸς δὲ ὁ ἀπάνθρωπος μ' ἐσυμβούλευσεν νὰ τὸ λάβω ἀμέσως εἰς τὴν κατοχὴν μου, ἐνῷ καιρῷ ἡ Ἑλίζα εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην τῆς· θὰ διπλασιασώμεν, θὰ τριπλασιασώμεν τὰ κεφάλαιά μας, ἔλεγεν ἀνασπῶν τὰς ὀφρῦς του, μὲ τὸ πολῦτιμον σύστημα τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ (martingale) (μὲ τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε μαγεύσει), καὶ μετὰ τὸ εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, τὸ μὲν κιώτιον θὰ ἀπανέθῃ εὐθύς εἰς τὴν πρωτέραν θέσιν του, τὸ δὲ ἐξαγόμενον ἐκ τῆς ἀθῶας αὐτῆς πανουργίας μας θὰ εἶναι ἡ ἀπέραντος πολλαπλασιαστικὴ καταστάσεως, χρεωστούμενης ὀλικῶς εἰς τὴν εὐφυῇ μεσιτείαν καὶ τὰς καλὰς συμβουλὰς του.

Ἐπερα φαίνεται εἰς τὰ βᾶθρα τῆς καρδίας μου τὴν διαθέσιν τοῦ νὰ χρησιμεύω ὡς ὄργανον τῆς ἰδίας καταστροφῆς μου, ὥστε μ' ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ ἐνδῶσω εἰς εἰρηγήσεις κλακκουόσας τόσον τὴν μονομανίαν μου· παρεδῆθην θῶν ὄλας τὰς προτάσεις, ἀφ' οὗ καὶ ἡ συνειδήσεός μου καὶ ἡ τιμὴ μου ἔπεσαν νεκρικῶς, καὶ διὰ τὸ νὰ φθάσω εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς κακοουργίας, δὲν ἐπεφόρτισα οὐδὲ τὸν Λαβασσέτον οὐδὲ τὸν Βυριδιώνη νὰ ὑπεξαίρουν τὸ πολῦτιμον κιώτιον, ἐνῷ ἀκόμη ἡ σύζυγός μου ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ἀναπαυομένη ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ὁδοπορίας· τὴσαύτῃ ἐπιβουλῇ ἦτο ἀξία μόνον τῶν ἰδικῶν μου ἱεροσύλων χειρῶν... ἡ δὲν μοῦ ἔπρεπε νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο τὸ ἀριστούργημα τῶν κακοουργημάτων μου εἰς τὰ τόσα ἄλλα!

Διακόπτω ἐδῶ τὴν διήγησιν τῆς ἱστορίας μου, διὰ νὰ δώσω καιρὸν εἰς τὸν χροτοπαίκτην, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄλλην νεολαίαν, δυνάμενος νὰ εὐρεθῶσιν ἐκτεθειμένοι· ἡ νὰ περιπίπτουσιν εἰς τοιαύτας παγίδας, νὰ ἐκτιμήσωσιν ἑνταῦθα τὴν νέαν αὐτὴν μαύρην ἀχαριστίαν μου πρὸς τὴν εὐαρεστοτάτην σύζυγόν μου, καὶ ἂν θέλουν νὰ μὴ μὲ μιμηθῶσι, νὰ ἀποφεύγουν πάσης τάξεως χαρτοφορεῖα, ὡς διαδόλων καταφύγεια, χιλιάκις κακοτροπότερα ὄλων δμοῦ τῶν μαστιγῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ ἀπαξ εἰσελθὼν, δὲν δύναται νὰ προφυλαχθῇ καὶ ἐξ ἀκρατήτου γοητείας μένει ἀποκτῶν τὴν ἑξὶν καὶ οἰκίότητα τῶν φρικωδεστέρων ἐλαττωμάτων.

ΚΕΦ. Ζ'.

— Παραδίδομαι, εἶπα πρὸς τὸν Βυριδιώνην· ἂν ὅμως κατορθώσω νὰ ὑπεξαίρσω τὸ κιώτιον, θέλω μόνον ἐξᾶξει ἀπὸ αὐτὸ σημαντικὸν ποσὸν χρημάτων πρὸς σχηματισμὸν κεφαλαίου ἱκανοῦ εἰς πραγματοποίησιν τοῦ ἀναδιπλασιαστικοῦ συστήματός σου, καὶ... — Ὑπάγε, ὑπάγε, δεῖλὲ σύζυγε, καὶ μὴ γανοῦ κατ' ἡμῶν κακοῦργος, ἂν ἡ μικροψυχία σου σὲ κάμνῃ νὰ φαντάζεσαι παιδαριωδῶς, ὅτι κακοπραγεῖς εἰς ταύτην τὴν πολῦτιμον περιστάσιν· ἐν τούτοις ἐγὼ παραγγέλλω ἐν πρόχειμα εἰς τὴν Κυρίαν Βερτόλδου, τὸ ὁποῖον ὁ Δα:

δυσσέτος θέλει μᾶλλον διακονῆσαι εἰς τὴν χαμηλὴν αὐτὴν αἰθούσαν, καὶ τότε ὁμιλοῦμεν διεξοδικώτερον καὶ μὲν περισσότεραν εὐχαρίστησιν. Ὑπαγε λοιπόν. Ὑπῆγα τὸν ἐπενδύτην τὸ κιβώτιον, τοῦ ὁποίου ἂν τὸ βάρος ἦτον πολὺ ἐνοχλητικόν, ἢ λήστευσις τοῦ ὅμως δὲν μ' ἐδυσκόλευσε πολὺ, διότι ἡ ἀτυχὴς Ἐλιζα εἶχεν ἔξανα-κοιμηθῆ.

Μετὰ τὸ ἀφθονον καὶ ἐξαίρετον πρόγευμα, ἐστρώσαμεν ἐμπρὸς τὸν οἶνον τῆς Καμπανίας, τοῦ ὁποίου ὁ καπνὸς ἀνεπέτρωσε τοσοῦτον τὴν φαντασίαν μου, ὥστε ἄνευ σκέψεως ἐσπεύσαμεν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον (Palais Royal), πλούσιοι ἀμφότεροι, ὁ μὲν Βαρεδώνης ἀπὸ τοῦς καρπούς τῆς δολοπλοκίας του, ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὴν ἱεροσυλίαν μου, καὶ διὰ τὰ ἀποφύγωμεν τὸ βάρος καὶ τὴν ἐνόχλησιν τοῦ κιβωτίου, ἀνεβήμεν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θανειστηρίου, κείμενον ἐν τῇ σιῶ, καὶ ἐπὶ τοῦ κατατοτμήματος Ἀρθ. 113, διὰ τὰ μεταλλάξωμεν εἰς χρυσίον τὰ ἀργυρὰ σκεύη καὶ ἄλλα θαρέα καὶ ὀγκώδη κοσμήματα· εἶναι δὲ καλὸν ὁ ἀναγνώστης, ὅστις εὔτε ἤξεύρει, εὔτε φαντάζεται ἴσως, τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ τοῦ κακοδόλου θανειστηρίου ὑπὸ τὴν γενναίαν προστασίαν τοῦ Ἀρθ. 113, τὰ μάθη ὅτι τὸ φιλανθρωπικὸν κατὰ τὴν μου εὐρίσκειτο σκοπιμὸν καὶ ἐμπρόνως τοποθετιμένον πλησίον τῶν χαρτοφορέων.

Ἐκεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἶδος χαρτείου κατὰ τὰ Γαλλικὰ ἦν ὁργανισμένον, καὶ συγκειμενον ἀπὸ νύμφας τεχνιτῆς ὠραιότητος, περιφερομένης, ὡς προεῖπον, εἰς τὰς διόδους καὶ μέχρι τοῦ προδόμου τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου μνημείου, ὥστε ἡ κακοήθεια θαυμάζων προσδύουσα, ποικίλα καὶ ἀδιάκοπα παρέχει τὰ πρὸς ἐσθονὰν μέσα ἐν σφάλμα ἀνεπαισθητικῶς φέρει τὸ σπέρμα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν πολλῶν ἄλλων· ἐκεῖ τὸ πᾶν ὅχι μόνον εὐρίσκειται ἐπιμελῶς καὶ νομίμως προπαρασκευασμένον διὰ τὸν θέλοντα τὰ καταστραφῆ καὶ τὰ ἀτιμασθῆ, ἀλλὰ καὶ ἔλκει μάλιστα τὴν νεολαίαν, εἰς τὸν τελείον ὀλεθρὸν τῆς ἀπάγουσα διὰ τῶν κινδυνωδετέρων θελητήρων. Παράφρων καὶ εὐθυμος μέχρι μέθης παρεκινήθη ἀμέσως τὰ ὅσως καὶ εἰς τοὺς δύο ἄλλους βωμοὺς τοῦ Ἀρθ. 113, ἐπαίνυν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου τοὺς θεμελιωτάς, οἵτινες ὡς ἐξ ἀμίλλης, προθύμως προεδέψαν εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν ἀσίμων παραφορῶν μου· μόλις λοιπὸν ἐξῆλθον τοῦ θανειστηρίου, παραχαλισμένος ὅπως ἤμουν ἀπὸ διάφορα ποτὰ, προσφερθέντα μοι ὅχι ἄνευ σκοποῦ παρὰ τοῦ Βυριδιῶν, οἰκειώθη ἀνεπαισθητικῶς μὲ μίαν Ἱέρειαν, ρετὰ τῆς ὁποίας ἐισῆλθον εἰς τὸ θυσιαστήριον. . . . Τὸ πρὸς τοὺς ἀναγνώστεις μου σέβας καὶ ἡ ἰδία ἐντροπή μου μὲ σταματοῦσιν· ἐνταῦθα ὁ σκοπὸς μου ἄλλως τε δὲν εἶναι παρὰ τὰ σημειῶσω μόλις καὶ τοῦτο τὸ μέρος τῶν παραφορῶν μου, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι πανταχόθεν συρόμενος, ἔτρεχα ἀπὸ κρημνὸν εἰς κρημνὸν, χωμένος εἰς τὸν δόρυον τῆς κακοηθείας, τῆς ὁποίας τὴν κατωφερῆ ὁδὸν μ' ἀνοίξεν ἡ χαρτοφορία, πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν πρὸς τοὺς διδομένους εἰς αὐτὴν.

Ἐντάμωσα κατόπιν ἀμέσως τὸν Βυριδιῶν, κατευχαριστημένον ἀπὸ τὴν σύμφωνον μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ διαγωγῆν μου· ἄγωμεν, τοῦ εἰπον, ἀρχῆς καλλῆς κάλλιστον εἶναι καὶ τὸ τέλος· ἀφ' ἑνὸς ἔχομεν τὸν θεὸν τοῦ Ἐμπορίου, ἀφ' ἑτέρου τὴν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην λατρείαν. . . . ὅς πλεύσωμεν εὐθύμως ἐντὸς

τοῦ ὥραιου τούτου πόντου, καὶ ἐγγήγορα θέλομεν φθάσει τὴν χώραν τοῦ Ἐλδοράδου.

Γνωστοὶ ἡμεῖς ἀμφότεροι ὡς ἐξοχοὶ χαρτοπαῖται· ἡ παρουσία μας εἰς τὴν μεγάλην αἶθουσαν ἐπροξένησε κολακευτικὸν τινα ψυθιρισμὸν, ἐλάδωμεν λοιπὸν τὰς θέσεις μας, καὶ ἐκνέφωμεν μὲ χαρτενισμὸν καὶ σπουδαίοντα, τὰς πλείον ἐχθρικὰς διαθέσεις μας, τοποθετήσαντες ἐνώπιόν μας τὰς ἐκ κυλίνδρων χρυσοῦ κανονοστοιχίας μας, καὶ οὕτως ἠρξήσαμεν· ἐδάλαμεν, εἰς ἐνέργειαν τὸ περίφημον σύστημα τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, ἀνὰ ἑξ' φράγκα εἰς ἐκάστην πρώτην κατάθεσιν· ἀλλ' ἐγγήγορα βαρυνθέντες τὴν προεσαγωγὴν, ὡς βραδύνουσαν τὴν πρόοδον τοῦ μεγάλου σχεδίου μας, ἐγὼ αὐτὸς ἠθέλησα νὰ προσδιδρίσκω τὸν ἀναδιπλασιασμὸν εἰς ἐν λουέγιον τὴν φορὰν ἡ τύχη ποτὲ δὲν ἐδείχθη τόσον ἀλλόκοτος καὶ ἐχθρική πρὸς ἐμὲ, ὅσον τὴν ἡμέραν ἐκείνην· οἱ περιστῶτες εἶδον ἐκπεπληγμένοι, τὸν μοναδικώτερον, τὸν παραδοξότερον, τὸν ἀσημειώτερον εἰς τὰ χρονικά τῆς χαρτοφορίας κύριον — μίαν σειρὰν τοῦ εἰκοσι δύο τῆς μελαίνης ἐναντίον τοῦ προβληματικοῦ ὑπολογισμοῦ μας. Τὴν τελευταίαν κατάθεσιν μου, ἑξ' ἐκατὸν εἰκοσι δὲκα χιλιάδων φράγκων, ἐνήργησα μὲ βλέμμα σκοτισμένον· με ὅψιν θανάτου καὶ μὲ χεῖρας σπασμωδούσας· ὅλοι αἱ θεαταὶ περιέμενον ἐντρομοὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐγὼ δὲ τὸ πρόσωπον ἔχων ἐντὸς τῶν παλαμῶν μου, περιέμενον τῆς τύχης τὸ τελευταῖον θανατηφόρον κρούσμα, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ ὑψώσω τὸ βλέμμα πρὸς τὸ θανατηφόρον ἱκρίωμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχον στήσει. . . . Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ἡ τύχη μὲ κατέτρεχεν ἀδιακόπως αἰφνης ὁ τραπέζιτης ἀναγγέλλει· δύο πρὸς τὴν κοκκίνην, καὶ οἱ καταθέται· ἤρχισαν ἐκ προοιμίου νὰ χαίρωσι, βλέποντες ὅτι ἡ τύχη εἶχε βαρυνθῆ νὰ μὲ κατατρέχῃ Ἀλλ' ὦ τύχη τρομερά! ἡ ἐρυθρὰ σείρει ἐπὶ τριάκοντα καὶ φέρει ἕνα ἄτον. . . . Γενικὴ κατῆφεια καὶ σιωπὴ ἐπῆλθε διὰ τινὰς στιγμὰς καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κύριος Βυριδιῶνς ἔγενεν ἄφαντος· ἔμεινα λοιπὸν μόνος εἰς βόρην ἐσχάτης ἀπελπισίας, οὐδὲ καὶ ἦκουα τὰς παραγορίας τοῦ τραπέζιτου καὶ ἄλλων πολλῶν πρὸς δὲ καὶ ἐνδὸς Ἀγγλοῦ Μιλόρδου. . . . τὴν προσφορὰν σημαντικοῦ κεφαλαίου pour prendre une revanche.

Ἄν κανὲν ὄπλον ἐπίπτεν εἰς τὰς χεῖράς μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην, βίβαιον εἶναι ὅτι τώρα δὲν θὰ ἔγραφα τὴν ἱστορίαν μου· τὸ πνεῦμα μου, κοχλάζον ὡς ὑφέστιον, μὲ κατέφλεγε, ἡμὴν ἀνυπόμονος νὰ ἐκφύγω τὰ βέβηλα τῆς ζωῆς, καὶ ὁ μόνος συλλογισμὸς μου ἦτον ἡ προσεχὴς αυτοχειρίασίς μου, ὡς μοναδικὸν μέσον ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν μου μὴ τολμῶν, δικαίως, νὰ μολύνω οὐδὲ τὸ ἄστυλον, οὐδὲ τὴν κλίνην τῆς συζύγου μου, ἀσχολημένους μὲ τοὺς ὀλεθρίους αὐτοὺς παραλογισμοὺς, περιεπάτου μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὰς διόδους τοῦ Palais Royal, ὅπου ἀπῆντησα τὸν Λαβασσάτον, ζητοῦντά με πανταχοῦ ἐκ μέρους τῆς συζύγου μου. Ἡ Κυρία του εἰς θανάσιμον ἀνθυχίαν εὐρίσκομένη, τὸν εἶχε διατάξει· νὰ μὴν φανῇ ἐμπρὸς τὸς, χωρὶς νὰ μὲ ἐπαναγάγῃ. Ὁ πανοῦργος μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ Κυρία του ἐγερθεῖσα τῆς κλίνης, κατεπαράθη διὰ τὴν ἀπουσίαν μου· αὐτὸς δὲ δι' ἀρκετὴν ὥραν μ' ἐδικαιολόγησεν ἐνώπιόν τῆς, βεβαιῶν ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὴν κάτω αἶθουσαν συνομιλῶν μὲ ἄνθρωπον σεβάσιμον ἐ-

χοντα τὸ ἔξωτερόν. 'Αλλ' ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμός της, ὁ τρόμος της, ὅταν θελήσασα νὰ πληρώσῃ ἓνα ἔμπορον, ματαιῶς ἐξήγησε τὸ πολυτίμον κιβώτιόν της; ἡ σύγχρονος μὲ τὴν παράλογον ἀπουσίαν μου ἑλληψίς μου, ἔλυσεν ἀλανθάστως τὸν αἰνίγμα; τότε ἀμέσως ἔπεσεν εἰς λειποθυμίαν, μείνας ἀρκέτας ὥρας μετὰ τὴν ζωὴν καὶ θανάτου· συνελθοῦσα δὲ μετὰ καιρὸν, βοηθεῖ τῆς Κυρίας Βικτόλδου, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Λαβασσέτου, ἐμέμθη μετ' ἀγανακτήσεως τὴν πρὸς τὴν χαρτοφορίαν κλισίαν μου, καὶ διηγῆθη τὴν νέαν ἀχαριστίαν μου, ἀποδοῦσα εἰς ἐντελὴ ὑποκρισίαν τὰ δείγματα τῆς μετανοίας, τοὺς ὀρκους μου, τὰς ὑποσχέσεις μου, τὰ χαϊδεύματά μου, τὰ ὅποια μετεχειρίσθην πρὶν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ κακούργηματος. 'Αλλ' ἔχω μάρτυρα τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀναγνώστην δι' ὧς χωρὶς τῆς παρακινήσεως τοῦ μικροῦ Βυριδιώνη δὲν ἤθελα πράξει τὸ νέον ἀμάρτημα, καὶ ὅτι τὰ δείγματα τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός μου, ἦσαν τόσον ἡδονικὰ δι' ἐμέ ὅσον ἦσαν καὶ εἰλικρινῆ. 'Αλλὰ τοιαύτη εἶναι τοῦ ἐνόχου ἡ τύχη, καὶ αἱ καλλίτεραι πράξεις τοῦ μένουν ἀπαράδεκτοι ὡς ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν κακῶν πράξεών του, καὶ οὐδεὶς πιστεύει τὸν ψεύστην καὶ εἶπεν ἀλήθειαν. 'Επὶ τέλους, εἶπεν ὁ Λαβασσέτος, δι' ὃ φύσει γλυκύς χαρακτήρ τῆς Κυρίας Σιλεκούρτ παραδόξως εἶχε μεταβληθῇ κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν, τὸ ὅποιον δὲν ἀπεδίδετο εἰς ἄλλο, ἐτόλμησε νὰ προσθέσῃ, παρὰ εἰς τὸ ἀκατανόητον τελευταῖον φέρισμόν μου.

— 'Αρκεῖ, τῷ εἶπον, μὴ μὲ βρῶσιζῇ; κλειότερον, δὲν ἔχω ἀνάγκην δευτέρου δημίου, ὑπεραρκῶ ὁ ἴδιος. 'Αλλὰ, Κύριέ μου, σὰς θερμποπαρακαλῶ, ἐλθῆτε νὰ παρηγορήσετε τὴν Κυρίαν μου, εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης ὅπως εὐρίσκεται, ἡ ἀπουσία σας, αὐτὴν τὴν νύκτα, δύναται νὰ τὴν προσβάλῃ θανατηφόρως. — 'Ὅχι Λαβασσέτε, εἰς μάτην μ' ὁμιλῆς, μὲ περισσότερον θάρος θὰ ὑποστῶ νομίζω τὸ βλεμμα τοῦ 'Υψιστου, παρὰ τὸ τῆς 'Ελίας, ἃς ζητήσωμεν λοιπὸν ὁμοῦ, ἂν θέλῃς νὰ μὴ μ' ἐγκαταλήψῃς ἀκόμη. Ἐν καταφύγιον δι' αὐτὴν τὴν νύκτα, ἔχω νὰ γράψω τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν μου πρὸς τὴν σύζυγόν μου, τοῦ χρέους τούτου πληρωθέντος, τελειώσω καὶ ἐγώ. 'Ὁ Λαβασσέτος ἐπροσπύχθη νὰ μὲ ἀπαγάγῃ τοῦ βλεψίου τούτου σκοποῦ, ὑπενθυμίζον μοι δι' ὃ Κύριος Βοδύγγος δὲν ἤθελεν ἀργοπορήσει τοῦ νὰ στείλῃ κεφάλαια νέα ἐκ τοῦ Languedoc, ἀλλ' ἤμην πολὺ βυθισμένος εἰς τοὺς μαύρους στοχασμούς μου, καὶ εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς αὐτοχειρισίας μου, ὥστε νὰ δώσω προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του. 'Επὶ τέλους εὐρήκαμεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν στηλῶν (de Colonnes) μίαν αἰθούσαν μὲ ἓνα δωμάτιον ἔχον δύο κλινάς, ἀφ' οὗ δὲ ὁ Λαβασσέτος ἐπροπλήρωσε μίαν δεκαπενθήμεριαν, ἤλθε ὑπὲρ τῆς διὰ τὴν προετοιμασίαν τὰς κλινὰς μας, καὶ παρ' αὐτῆς ἐμάθαμεν δι' εἰς τὰ παρὰ κείμενα δωμάτια κατὰ τὸν Ποιητὰ καὶ χαρτοπαίχται.

Τὸ ἐπόμενον κεφαλ. θέλει παρουσιάσῃ τὴν πρὸς τὴν ἐκθεσιν τῶν νέων μεταβολῶν τὰς ὁποίας ὑπέστην. (ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

(Διήγημα φανταστικόν).

ΥΠὸ ΛΕΟΝΤΟΣ ΛΕΞΕΨ.

—ο—

'Ἰδοὺ ὁ χειμὼν, Φλαβία, ὁ ψυχρὸς χειμὼν μὲ τὸν μανθῶν τῶν, τὴν χιόνα· ἰδοὺ αὐτὸς μετὰ τινος ἡμέρας πρὸ τῶν θυρῶν μας· ἂς ἀναψῶμεν λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε πυρᾶν, ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ τῶν τελευταίων φύλων πίπτουσα δρόσος εἶναι ψυχρὰ ὡς ὁ κρύσταλλος· ὁ δὲ βορρᾶς μὴ ἀταῖ μεταξὺ τῶν ὠχρῶν ἀνθέων.

'Αγαπᾶτε, ἂν θέλετε, τὴν ἀνοιξίαν καὶ τὸ καλοκαίριον, τὴν μὲν ἀνοιξίαν διότι ὑπόσχεται, τὸ δὲ καλοκαίριον διότι φέρει, ἐρευνᾶτε τὸ νεναρκωμένον κένιστρον τοῦ φθινοπώρου, ἀλλὰ μὴ καταφρονεῖτε τὸν χειμῶνα, τὸν παραχωροῦντα τερπινὰς διασκεδάσεις ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὐρανόν.

'Ἐπειτα, τὸν χειμῶνα, ὡρτία κυρία, ἔχετε σύντροφον τὸ πῦρ, τὸ λαμπρότερον τῶν στοιχείων, τὸ πλησιάζον μᾶλλον τὸν ἔρωτα.

Ναί, τὸ πῦρ ἀπαρτίζει ὅλην κοινωνίαν, ἀληθὴς σύντροφον βίβλασμοῦ. Ποτὲ δὲν ἐμείνατε σκεπτομένη πρὸ τῆς ἐστίας μετὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας; δὲν ἠτενίσατε τοὺς βίβλασμοὺς ὀφθαλμοὺς σας ἐπὶ δύο ἡμικεκαυμένων ὁσίων; δὲν εἶдите ποτὲ τὸν περίχρυσον τοῦτον κόσμον τῶν ἀτόμων, ταρτατόμενον, κινούμενον, καὶ προσπαθοῦντα τὴν διαδοσὶν αὐτοῦ, διὰ φωτεινῆς σπερᾶς, ἥν, ὡς ἀστεροειδῆ βροχὴν, ἐπιρροῖ πτεῖ ἐπὶ τῆς λευκοφαίου σποδοῦ τῆς ἐστίας; καὶ δὲν ἐρωτήσατε ποτὲ ὅποια ἐλκτική δύναμις ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμοὺς σας προσηλωμένους ἐπὶ τῆς λαμπάδος τοῦ στοιχείου τούτου;

Οἱ φυτικοί, οἱ εἰδότες, οἱ λογογραφικώτεροι ἄνθρωποι, θὰ σὰς ἀποκριθῶν δι' ὃ ὀφθαλμός μετὰ μείζονος εὐαρετικῆς ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν ζωερῶν χρωμάτων, διὰ τὸν λόγον δι' ἑλκους περισσότερον τὴν ὁρασιν.

Δὲν εἰξέρω ἂν ἔχουν δίκαιον ἡ ἄδικον, ἀλλ' ἐγὼ ἐρεῖν γνώμην ἔχω ἐπὶ τοῦ ὕψηλῳ τούτου ἀντικειμένου. Νομίζω, καὶ μὴ μὲ ἐμπιζετε, κρατήσατε τὸ σαρκαστικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν πορφύρων χειλέων σας. Νομίζω δι' τὸ πῦρ εἶναι κατοικημένον. — 'Υπὸ τίνος; Τὸ ἄγνωθ. Οἱ κατοικοὶ του εἶναι πνεύματα, δαιμόνες, φαντάσματα, ὅσα γεννηθέντα ἀπὸ τὴν μίξιν τοῦ ἀνέμου μετὰ τῆς φλογός; Δὲν εἰξέρω ν' ἀποκριθῶ. 'Αλλ' ἡ ἀγνοία μου αὕτη δὲ ἐξουθενίζει τὴν γνώμην μου.

Σημείωσε καλῶς, Φλαβία, δι' ἅπαντα τὰ στοιχεῖα ἔχουν τοὺς κατείκους των. 'Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰ πτηνὰ μὲ τὰ θεία ἄτματα των, τὰς χρυσάλλιδας μὲ τὰ ποικίλα χρώματά των, τὰς μελίσσας, αἵτινες ζητοῦσι τὸ μέλι εἰς τὰς καρδίας τῶν ῥόδων. Τὸ ὕδωρ ἔχει τὰ περιεχόμενα εἰς αὐτὸ ἔντομα,